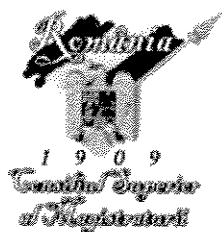

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE nr. 630

din 29 mai 2014

Prin nota nr. 1664/IJ/1111/DIJ/10512/ST/2014, Inspecția judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii sesizarea domnului judecător Adrian Bordea, președintele Consiliului Superior al Magistraturii, privind eventuala încălcare a independenței sistemului judiciar, prin publicarea pe site-ul Lumea Justiției.ro, din data de 22.04.2014 a scrisorii domnului I L (fost judecător al T A , condamnat pentru infracțiuni de corupție), în contextul în care mai mulți judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție precum și procurori ai Direcției Naționale Anticorupție sunt acuzați de către autor, că au dispus arestarea, respectiv condamnarea sa, „fără să fie vinovat”.

Totodată, a fost înaintată sesizarea doamnei judecător Livia Doina Stanciu, referitoare la apărarea prestigiului și imaginii justiției, precum și a independenței sistemului judiciar, ca urmare a publicării la data de 22 aprilie 2014, pe site-ul Lumea Justiției.ro, sub semnătura domnului Alex Puiu, a articolului intitulat „BLESTEMUL UNUI MAGISTRAT CONDAMNAT”.

În susținerea acestei a doua sesizări se arată că articolul menționat construiește – în special prin titlul acestuia – mesaje subliminale, morbide la adresa magistraților ce au instrumentat și judecat cauza și a unor magistrați ce ocupă funcții importante în sistemul judiciar românesc

Analizând nota Inspecției judiciare și văzând înscrisurile atașate, Plenul reține următoarele:

Pe site-ul Lumea Justiției.ro la data de 22.04. 2014, a apărut articolul „BLESTEMUL UNUI MAGISTRAT CONDAMNAT – Fostul judecător I L , de la T A , îi acuză pe procurorii Direcției Naționale Anticorupție și pe șefa Înaltei Curți de Casație și Justiție, Livia Stanciu (...)”

Inculpatul L I avea funcția de judecător în cadrul T A - Secția penală, cu grad profesional de judecător de curte de apel.

Prin rechizitoriul nr. din data de , al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Timișoara a fost trimis în judecată în stare de arest inculpatul L I , pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 2 Cod penal, cu referire la art. 7 alin. 1 din Legea nr.78/2000, constând în aceea că, la data de 14.05.2008, inculpatul L I , contrar îndatoririlor sale de serviciu decurgând din calitatea sa de judecător, i-a pretins denunțatorului M Ș suma de 30.000 euro, în mod indirect, prin intermediul inculpatului S T M , în scopul de a-i pronunța o soluție favorabilă în dosarul nr. , dosar aflat la completul său de judecată, transmițându-i totodată denunțatorului, prin același inculpat S T M , că în cazul în care nu va accepta propunerea sa de a-i remite cu titlu de mită suma de 30.000 euro - va admite plângerea părții vătămate și va reține cauza spre judecare.

Pentru a-i întări convingerea că cele transmise din partea judecătorului L I sunt reale, intermediarul S T M l-a asigurat pe denunțator că judecătorul respectiv, la termenul de judecată din data de 15.05.2008, va amâna pronunțarea soluției pentru data de 22 mai 2008, pentru a-i permite astfel să procure suma de bani pretinsă.

În schimbul primirii sumelor de bani de la denunțator, prin mijlocirea inculpatului S T M , judecătorul L I a amânat de mai multe ori, în mod nejustificat, pronunțarea soluției în dosarul nr. , iar la termenul din

a pronunțat o soluție, favorabilă acestuia, conform celor convenite - dispunând prin sentința penală nr. , pronunțată în dosarul nr.

al T A respingerea plângerii formulate de petentă, respectiv
partea vătămată SC R B SA.

Prin sentința nr. , pronunțată de Î C de C și
J , S P în dosarul nr. s-a dispus, în temeiul art.254 alin.1
Cod penal cu referire la art.74 alin.1 din Legea 78/2000 cu aplicarea art.74 alin.1 lit.a
Cod penal și art.76 alin.1 lit.c Cod penal, condamnarea inculpatului L I pentru
săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prin schimbarea încadrării juridice dată faptei
prin rechizitoriu, din luare de mită, prev. de art.254 alin.2 Cod penal cu referire la art.7
alin.1 din Legea 78/2000, la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare și 2 ani interzicerea
drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a li-a, lit.b și c Cod penal, fiind menținută starea de
arest a inculpatului.

Sentința în cauză a fost pronunțată de Completul de judecată compus din
judecătorii: Ș P , G C A și A D .

Împotriva sentinței penale pronunțate în cauză a declarat recurs, în termen legal
atât Ministrul Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția
Națională Anticorupție invocând greșita individualizare a pedepselor – art.385 ind.9
pct.14 Cod procedură penală, prin greșita reținere a circumstanțelor atenuate, cât și
inculpatul I L .

Prin decizia penală nr. din , Completul de 9 judecători al
Înaltei Curte de Casație și Justiție a respins ca nefondate, recursurile declarate de
Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția
Națională Anticorupție cât și cel declarat de inculpatul L I .

Împotriva acestei decizii condamnatul L I a formulat o cerere de
revizuire ce a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de
sub nr. .

Prin decizia penală nr.939 pronunțată la 31.10.2013 s-a respins ca inadmisibilă,
cererea de revizuire formulată de condamnatul L I .

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii remarcă existența în cadrul
articolului din data de 22.04.2014 a anumitor aspecte ce vizează activitatea procurorilor
și judecătorilor, astfel:

- domnul I L „îi acuza pe șefa Înaltei Curți de Casație și Justiție, Livia Stanciu, pe fosta vicepreședintă a instanței supreme, Rodica Aida Popa, și pe procurorii Direcției Naționale Anticorupție ca i-au distrus viața, condamându-l, în urma unui proces reprobabil, “din interese politice ori pentru a da bine la Raportul pe țară din august 2008”;

- “O instanță care pronunță soluții bazate pe astfel de înțelegeri este o instanță coruptă, care trebuie să moară. Tocmai de aceea, moartea le-o doresc, acum, de Sf. Paste! Mi-au distrus viața, cariera profesională îndelungată, cariera didactică, mi-au îndoliat familia. M-au transformat din judecător în infractor, probabil din interese politice ori pentru a da bine la Raportul pe țară din august 2008. Au avut nevoie de un “trofeu” și m-au găsit pe mine. Drept recompense, Livia Stanciu a fost ulterior promovată de Băsescu președintele ICCJ, iar Aida Popa, vicepreședinte. Nemernicul procuror Elena Cristina Matieșescu ocupă în prezent funcția de șef secție urmărire penală la DNA. Drept recompensă a metodelor primitive pe care le utilizează în anchete”.

- „Artizanul acestei erori este în primul rând Traian Băsescu, sub bagheta căruia funcționează autoritățile judiciare de la nivel central (I.C.C.J., D.N.A.). Le-am dorit și le doresc în continuare moartea, deoarece mi-au distrus iremediabil viața”.

Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit art. 30 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, are dreptul și obligația de a apăra magistrații împotriva oricărui act care le-ar afecta independența sau imparțialitatea, ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea.

Articolul 10 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului consacră libertatea de exprimare, arătând că „orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare” și că „acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere”.

Printre scopurile legitime expres și limitativ prevăzute de paragraful 2 al art.10 din Convenția Drepturilor Omului, ce pot justifica limitările libertății de exprimare se numără și „garantarea autorității și imparțialității judecătorești”. Riscul de a conduce la pierderea respectului pentru instanțe și a încrederii necesare în activitatea acestora, la

producerea unor consecințe nefaste în privința recunoașterii instanțelor ca unice organe calificate spre a decide în privința soluționării proceselor, justifică restrângerea libertății de exprimare.

Potrivit legislației interne, dreptul la liberă exprimare nu poate fi exercitat cu încălcarea principiului independenței judecătorului și supunerii lui numai legii, astfel cum este statuat prin dispozițiile art. 124 din Constituție și art. 2 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată precum și de art. 3 alin. 2 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Independența magistraților nu constituie doar o garanție a statului pentru înfăptuirea justiției, ci în egală măsură, un drept și o obligație a magistraților.

Independența este privită ca „atribut al funcției, care îi permite judecătorului să acționeze în realizarea actului juridic și, mai ales, să decidă doar în baza legii și a propriei conștiințe, fără nici o subordonare sau influență”.

Principiile fundamentale referitoare la independența magistratului, adoptate la Milano în anul 1985 și confirmate de Adunarea Generală a ONU, precizează la art. 1 că „independența magistraturii trebuie garantată de către stat și enunțată în Constituție sau altă lege națională, iar toate instituțiile guvernamentale sau altele trebuie să o respecte”. În cadrul aceluiași principii, la art. 2 se menționează că „sistemul juridic va decide în problemele care îi sunt înaintate imparțial, pe baza faptelor și în conformitate cu legea, fără vreo restricție, influență incorectă, sugestie, presiune, amenințare sau interferență, directă sau indirectă, din orice parte sau pentru orice motiv”.

Convenția de la Havana pentru prevenirea crimei și tratamentul delincvenților, adoptată la Congresul VIII al Organizației Națiunilor Unite prevede la pct. 4 că „statele veghează ca procurorii să-și îndeplinească atribuțiile profesionale în deplină libertate, fără a face obiectul unor intimidări, hărțuiri, fără a suferi ingerințe nefondate și fără a li se angaja, în mod nejustificat, responsabilitatea civilă, penală sau de altă natură”.

Recomandarea (94) 12 a Comitetului de Miniștri al statelor membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, adoptată la 13 octombrie 1994, dorind să promoveze independența sistemului judiciar a elaborat mai multe reguli cu valoare de principiu.

Una dintre acestea vizează obligația statelor de a lua toate măsurile necesare pentru a respecta, promova și proteja independența judecătorilor.

Documentul prevede că sensul de „independența judecătorilor” nu se referă exclusiv la judecători, ci acoperă sistemul judiciar în întregime.

În Raportul Singhvi către Comisia drepturilor omului a ONU din 1987 (pct. 75), se precizează că „principiile independenței și imparțialității sunt pietrele de fundament ale motivării și legitimității funcției judiciare în orice stat”.

Referindu-se la restrângerea libertății de exprimare în scopul garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza „Braford contra Danemarcei”, a decis că „interesul de a proteja reputația și a asigura autoritatea magistraților este superior aceluia de a permite o discuție liberă asupra imparțialității acestora”. De asemenea, prin cauza „Pager și Oberschlick contra Austriei” s-a statuat că „activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept”.

Plenul apreciază că prin afirmațiile făcute în scrisoarea adresată la data de 22.04.2014 de către fostul judecător I L și publicată pe site-ul Lumea Justiției.ro au fost depășite limitele admisibile ale libertății de exprimare, așa cum sunt protejate de dispozițiile art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale.

Este adevărat că dreptul la libertatea de exprimare este un drept constituțional, însă nu unul absolut, acesta fiind susceptibil de anumite restrângeri, în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva unor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra, cum ar fi autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Referitor la limitele în care poate fi analizată o hotărâre judecătorească definitivă, Plenul reține că potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali.

Astfel, prin raportare la factorii de presiune ce o pot influența, independența a fost definită ca fiind capacitatea magistratului de a decide măsuri, conform legii, fără nicio intervenție (influență) externă, capacitatea de a conștientiza factorii externi ce

influențează sau creează aparența unei influențe, precum și capacitatea de a respinge factorii de natură externă ce influențează sau creează aparența unei influențe.

Independența judecătorilor este o condiție obligatorie pentru existența statului de drept și garanția fundamentală a unui proces echitabil. Această independență nu este însă o prerogativă sau un privilegiu în propriul interes al judecătorilor, ci în interesul statului de drept și al celor care caută și doresc înfăptuirea justiției.

Conform Recomandării CM/Rec(2010)12 a Comitetului de Miniștri către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile - scopul independenței, astfel cum este prevăzut în articolul 6 al Convenției, este de a garanta fiecărei persoane dreptul fundamental de a fi examinat cazul său în mod echitabil, având la bază doar aplicarea dreptului și fără nicio influență nepotrivită. De aceea, independența individuală a judecătorilor este garantată de independența sistemului judiciar în ansamblul său.

Independența judecătorilor este un aspect fundamental al statului de drept și trebuie să fie considerată ca o garanție a libertății, a respectării drepturilor omului și a aplicării imparțiale a legii, astfel că trebuie luate toate măsurile necesare pentru a respecta, a proteja și a promova independența și imparțialitatea judecătorilor.

Legea trebuie să prevadă sancțiuni împotriva persoanelor care încearcă să influențeze judecătoria într-un mod nepotrivit atunci când comentează deciziile judecătorești, orice altă organizație, instituție ori entitate trebuie să evite criticile care ar submina independența puterii judecătorești sau ar slăbi încrederea publicului în justiție. De asemenea, acestea ar trebui să evite acțiuni ce pot pune sub semnul întrebării intenția lor de a respecta deciziile judecătorilor, altele decât cele prin care își manifestă intenția lor de a formula o cale de atac.

Având în vedere că imparțialitatea și independența judecătorilor sunt asigurate nu numai prin eliminarea intervențiilor directe pe parcursul soluționării unei cauze, ci și prin garantarea independenței sistemului judiciar în ansamblul său, condiție necesară asigurării dreptului la un proces echitabil, în acest scop trebuie eliminată orice intervenție inadecvată a celorlalte puteri în activitatea de judecată.

Toate principiile enumerate au pe deplin corespondent în Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care la art. 2 alin. (4) prevede că orice

persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoră să respecte independența judecătorilor.

Prin prisma celor expuse, dispozițiile luate de președintele completului de judecată constituie interpretarea și aplicarea normelor procedurale incidente în cauză, soluția adoptată având la bază aprecierea suverană a instanței asupra concludenței probelor ce au fost administrate în cursul procedurii judiciare.

Din acest punct de vedere, justetea măsurilor luate se verifică tot în cadrul jurisdicțional, prin intermediul căilor de atac, prevăzute și exercitate, conform legii.

Totodată prin afirmațiile făcute în prezenta sesizare și prin comentariile redactorului, s-a indus ideea că judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție răspund la comenzi politice respectiv că justiția penală în procesul penal ce l-a vizat pe inculpatul I L , s-a făcut cu încălcarea principiului egalității părților în procesul penal, ca element esențial al dreptului la un proces echitabil.

Din analiza întregului material publicat a rezultat contestarea pe de o parte a demersului parchetului de trimitere în judecată a inculpatului I L , iar pe de altă parte a hotărârilor pronunțate de instanța de judecată.

Comentariile referitoare la faptul că justiția este influențată de factorul politic și că hotărârile pronunțate au fost date la comandă politică, fără probe doveditoare, au rolul de a submina autoritatea judecătorească și de a aduce atingere sistemului judiciar.

Prin natura și amploarea criticilor aduse actului de justiție, care au pus în discuție legalitatea activității organelor judiciare, respectiv, prin aprecierile care induc faptul că instanțele judecătorești ar pronunța hotărâri la comandă politică, au fost încălcate limitele libertății de exprimare în raport de activitatea instanțelor judecătorești.

Afirmațiile făcute de fostul judecător I L , față de soluția penală de condamnare a sa, pronunțată în cauză, arătând că „aceasta a fost dată la comandă politică” și „fără a avea probe în dosar”, au încălcat și limitele în care poate fi analizată o hotărâre judecătorească penală, ignorând faptul că, în conformitate cu art.17 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale.

De altfel, împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță a fost formulat recurs și, ulterior o cerere de revizuire.

Referitor la soluțiile pronunțate în prezenta cauză, Plenul are în vedere faptul că nu pot fi formulate aprecieri cu privire la considerentele ce au stat la baza pronunțării hotărârilor judecătorești și la motivația ce a condus la soluția adoptată, deoarece acestea sunt aspecte ce țin de esența jurisdicției.

Circumstanțele cauzei relevă lipsa indiciilor în sensul că judecătorii ce au făcut parte din completul de fond și recurs, s-ar fi pronunțat cu intenția de a încălca legea, pentru a decide astfel în mod intenționat, din motive străine de cauză, în defavoarea fostului judecător. De asemenea, nu se poate reține că în cauză ar fi vorba de o eroare evidentă, căreia să îi lipsească chiar și cea mai slabă justificare, raționamentul expus în hotărâri excluzând această ipoteză.

De altfel, Plenul are în vedere faptul că pentru a se constata reaua - credință este necesar ca judecătorul să manifeste o conduită de încălcare flagrantă a unor îndatoriri elementare profesionale, cu consecințe grave asupra înfăptuirii actului de justiție. Astfel, încălcarea normelor de procedură trebuie să poată fi caracterizată ca fiind o greșeală evidentă, neîndoieală, căreia îi lipsește orice justificare, cu consecințe deosebit de grave atât în ceea ce privește drepturile procesuale ale părților, cât și a activității de judecată.

De aceea, afirmațiile de tipul celor exprimate în prezenta scrisoare de către fostul judecător I L , la data de 22.04.2014, concretizate în aprecieri negative cu privire la activitatea de judecată, nu ar trebui publicate sau emise în spațiul public, astfel de afirmații încadrându-se perfect în situația în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a afirmat constant că se impune restrângerea libertății de exprimare, în scopul de a asigura autoritatea și imparțialitatea justiției.

Deși, în cadrul articolului se face referire în mod expres doar la activitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție, Plenul apreciază că afirmațiile la adresa instanței supreme afectează în mod direct întregul sistem judiciar, dată fiind poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în vârful ierarhiei instanțelor judecătorești.

Totodată, pentru a evita acest gen de discurs care reprezintă pericolul de a interfera cu activitatea specifică a unei puteri în stat, Convenția de la Havana pentru prevenirea crimei și tratamentul delicvenților, adoptată la Congresul VIII al O.N.U. (pct.

4), prevede că „statele veghează ca procurorii să-și îndeplinească atribuțiile profesionale în deplină libertate, fără a face obiectul unor intimidări, hărțuiri, fără a suferi ingerințe nefondate și fără a li se angaja, în mod nejustificat, responsabilitatea civilă, penală sau de altă natură”.

Articolul menționat, sub semnătura domnului Alex Puiu, în special prin titlul acestuia, prin folosirea unor mesaje subliminale morbide la adresa magistraților ce au instrumentat cauza, precum și a unor magistrați, ce ocupă funcții importante în sistemul judiciar românesc, denotă practici pseudo-jurnalistice care nu pot fi justificate prin simpla empatie cu autorul scrisorii redată în publicația amintită.

Publicarea unor astfel de mesaje extreme de către o publicație de presă reprezintă o premieră periculoasă pentru societatea românească, depășind limitele constituționale ale libertății de exprimare, precum și cadrul deontologic al profesiei de jurnalist, cu potențial de afectare a imaginii și prestigiului justiției românești.

În ceea ce privește presa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat în numeroase rânduri rolul esențial pe care îl joacă aceasta într-o societate democratică deși presa nu trebuie să depășească anumite limite, privind în special protecția reputației și a drepturilor altora, acesteia îi revine totuși sarcina de a comunica, cu respectarea obligațiilor și responsabilităților sale, informații și idei despre toate problemele de interes general inclusiv cele care se referă la funcționarea puterii judecătorești (De Haes și Gijssels împotriva Belgiei).

Presa reprezintă unul dintre mijloacele de care dispun responsabili politici și opinia publică pentru a se asigura că judecătorii se achită de înaltele lor responsabilități conform scopului constitutiv al misiunii care le este încredințată (Prager și Oberschlick împotriva Austriei). Cu toate acestea, acțiunea instanțelor, care sunt garante ale justiției și care au o misiune fundamentală într-un stat de drept, are nevoie de încrederea publicului de aceea este necesară protejarea acestora împotriva atacurilor lipsite de temei.

Curtea de la Strasbourg a subliniat că funcției presei, care constă în difuzarea informațiilor, i se adaugă dreptul publicului de a le primi. Dacă lucrurile ar sta altfel, presa nu ar putea juca rolul său indispensabil de „câine de pază” al democrației

(Thorgeir Thorgeison contra Islandei; Goldwin contra Regatului Unit; Bladet Tromsø și Stensaas contra Norvegiei).

În plus, Curtea este conștientă de faptul că libertatea jurnalistică include de asemenea și recurgerea la o posibilă doză de extragere ori chiar de provocare (Bladet Tromsø și Stensaas contra Norvegiei).

Cu toate acestea, garanția oferită de articolul 10 jurnaliștilor este subordonată condiției ca cei interesați să acționeze cu bună credință, astfel încât să furnizeze informații exacte și demne de încredere, cu respectarea deontologiei jurnalistice. (Radio France și alții contra Franței; Colombani și alții contra Franței; Bladet Tromsø și Stensaas contra Norvegiei, Cumpăna și Mazăre contra României; Stăngu Scutelnic contra României).

În raport de aspectele menționate, Plenul conchide că prin afirmații de genul celor redate mai sus este afectată nu numai imaginea unei instanțe judecătorești ori a unității de parchet care a instrumentat dosarul în faza de urmărire penală, ci și imaginea sistemului judiciar în ansamblul său.

Or, într-un stat de drept nimeni nu are dreptul să extrapoleze nemulțumirile referitoare la instrumentarea unei anumite cauze, asupra întregului sistem judiciar. În măsura în care se procedează astfel, persoana care face aceste afirmații aduce, inevitabil, atingere prestigiului justiției și implicit a independenței și reputației profesionale a magistraților.

În raport de aspectele analizate, Plenul consideră că prin publicarea scrisorii emise de fostul judecător I L , pe site-ul Lumea Justiției. ro, a fost afectată nu numai imaginea parchetului vizat sau a instanței judecătorești care a dispus condamnarea acestuia, ci și imaginea sistemului judiciar în ansamblul său.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor valabil exprimate ale membrilor prezenți;

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 – Admiterea cererii de apărare a independenței sistemului judiciar formulată de doamna judecător dr. LIVIA DOINA STANCIU, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a publicării la data de 22.04.2014 pe site-ul Lumea justiției.ro, sub semnătura domnului Alex Puiu a articolului intitulat „Blestemul unui magistrat condamnat”.

Art.2 - Emiterea unui comunicat de presă de către Biroul de informare publică și relații cu mass-media din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în sensul celor reținute mai sus.

Art.3 - Prezenta hotărâre se comunică Inspecției judiciare și Biroului de informare publică și relații cu mass-media.

Data în București, la data de 29 mai 2014

Președinte,

Judecător dr. ~~Adrian~~ BORDEA

